UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

12 päivänä huhtikuuta 2011 *

Asiassa T-28/10,

Euro-Information – Européenne de traitement de l'information, kotipaikka Strasbourg (Ranska), edustajanaan asianajaja A. Grolée,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehenään A. Folliard-Monguiral,

vastaajana,

jossa on kyse kanteesta, joka on nostettu hakemusta sanamerkin EURO AUTOMATIC PAYMENT rekisteröimiseksi yhteisön tavaramerkiksi koskevasta SMHV:n toisen valituslautakunnan 11.11.2009 tekemästä päätöksestä (asia R 635/2009-2),

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja I. Pelikánová sekä tuomarit K. Jürimäe (esittelevä tuomari) ja M. van der Woude,

kirjaaja: E. Coulon,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 26.1.2010 jätetyn kannekirjelmän,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 16.4.2010 jätetyn vastauskirjelmän,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 28.6.2010 jätetyn vastauskirjelmän,

ottaen huomioon sen, etteivät asianosaiset ole esittäneet pyyntöä istuntopäivän määräämisestä kirjallisen käsittelyn päättymisen ilmoittamisesta alkavan kuukauden määräajan kuluessa, ja päätettyään näin ollen esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella sekä työjärjestyksensä 135 a artiklan nojalla ratkaista asian ilman suullista käsittelyä,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Kantaja Euro-Information – Européenne de traitement de l'information teki 18.7.2008 yhteisön tavaramerkin rekisteröintiä koskevan hakemuksen sisämarkkinoiden harmonisointivirastolle (tavaramerkit ja mallit) (jäljempänä SMHV) yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna (korvattu yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annetulla asetuksella (EY) N:o 207/2009 (EUVL L 78, s. 1)), nojalla.

2 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on sanamerkki EURO AUTOMATIC PAYMENT.

3 Tavarat ja palvelut, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 9, 35–38, 42 ja 45.

4 Tutkija hyväksyi 6.4.2009 tekemällään päätöksellä rekisteröintihakemuksen kaikkien luokkiin 35, 37, 38, 42 ja 45 kuuluvien palvelujen ja tiettyjen luokkiin 9 ja 36 kuuluvien tavaroiden ja palvelujen osalta. Sitä vastoin se hylkäsi hakemuksen merkin rekisteröimiseksi muiden luokkiin 9 ja 36 kuuluvien tuotteiden ja palvelujen osalta; hylkäyspäätöksen perusteena olivat asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan (joista on tullut asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohta) säännökset luettuina yhdessä kyseisen asetuksen 7 artiklan 2 kohdan (josta on tullut asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 2 kohta) säännösten kanssa. Nämä tavarat ja palvelut vastaavat seuraavaa kuvausta:

– luokka 9: ”Myyntiautomaatit, seteli-, lippu-, tiliote-, tilitapahtuma-automaatit, maksuautomaatit, pankkiautomaatit, muisti- tai mikroprosessorikortit, magneettikortit, magneettiset tai mikroprosessorin sisältävät tunnistuskortit, magneettiset tai mikroprosessorin sisältävät maksu-, luotto- tai pankkikortit, viivakoodinlukijat, väärän rahan paljastuslaitteet, magneettiset tietovälineet, optiset tietovälineet, tietojenkäsittelylaitteet, sisäpuhelinlaitteet, käyttöliittymät (tietotekniikka), lukulaitteet (tietotekniikka), ohjelmistot (tallennetut ohjelmat), tilien hallintaan tarkoitetut ohjelmistot, monitorit (tietokoneohjelmat), tietokoneet, tietokoneiden oheislaitteet, tallennetut tietokoneohjelmat, tallennetut käyttöjärjestelmäohjelmat (tietokoneisiin), radiopuhelinlaitteet, vastaanottimet (ääni- ja kuva-), puhelinlaitteet, kannettavat puhelimet, televisiolaitteet, televisiolaitteiden kolikkokäyttöiset koneistot, lähettimet (televiestintä), keskusyksiköt (prosessorit), tietotekniset ohjelmat ja tarvikkeet, joilla voidaan tarjota kattavat etäpalvelut pankki-, rahoitusyhtiö- ja vakuutusalalla, toisin sanoen tietotekniset laitteet ja järjestelmät, varmennettujen maksutapahtumien ohjelmistot elektronista online -viestintäverkkoa varten, elektroniset maksulaitteet ja -välineet, toisin sanoen tietotekniset laitteet ja järjestelmät, tietotekniset tarvikkeet elektroniseen maksamiseen, ohjelmistot elektronisiin maksutapahtumiin, elektroniset maksukortit, rahoitustapahtumien hallintaan tarkoitetut sähkölaitteet ja elektroniset laitteet”;

– luokka 36: ”Pankkiliiketoimet, rahatalousasiat, raha-asiat, luottokorttipalvelut, pankkikorttipalvelut, rahanvaihto, korvausten suorittaminen (rahanvaihto), pörssimeklaripalvelut, luotot, elektroninen varojen siirto, rahoitustoimet, raha-asioita koskevat toimet, rahoitustapahtumat, elektroniset maksupalvelut, arvopapereiden, varojen, pääomien, osakkeiden, valuutan ja kaikkien muiden rahataloudellisten asiakirjojen elektroniset siirtopalvelut, online-maksupalvelut elektronisessa viestintäverkossa; välitystoiminta ja liiketoimet elektronisessa viestintäverkossa online-periaatteella”.

5 Kantaja valitti tutkijan päätöksestä SMHV:hen 5.6.2009, koska päätöksessä oli evätty haetun tavaramerkin rekisteröinti edellä 3 kohdassa kuvattujen luokkiin 9 ja 36 kuuluvien tavaroiden ja palvelujen osalta.

6 SMHV:n toinen valituslautakunta hylkäsi valituksen 11.11.2009 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös).

7 Ottamalla huomioon sen, miten englanninkieliset eurooppalaiset keskiverto- ja ammattikuluttajat kokonaisuudessaan mieltävät haetun tavaramerkin, valituslautakunta katsoi, että tutkijan näkemys merkin muodostavien kolmen sanan merkityksestä oli oikea. Niinpä se katsoi toisaalta, että ilmaus ”euro automatic payment” osoittaa suoraan kyseessä olevien luokkaan 9 kuuluvien tavaroiden käyttötarkoituksen, joka on automatisoitujen maksujen suorittaminen euroina, ja toisaalta, että tähän ilmaukseen sisältyi suoraa tietoa luokkaan 36 kuuluvien palvelujen kohteesta, joka on automatisoitujen maksujen suorittaminen tai vastaanottaminen euroina. Näin ollen valituslautakunta katsoi muun muassa, että rekisteröitäväksi haettu tavaramerkki oli asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla kuvaileva.

Asianosaisten vaatimukset

8 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– rekisteröi haetun tavaramerkin kaikkia luokkiin 9 ja 36 kuuluvia tavaroita ja palveluja varten

– velvoittaa SMHV:n korvaamaan kantajalle SMHV:ssä ja unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

9 SMHV vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Kantajan vaatimusten toisen osan tutkittavaksi ottaminen

10 SMHV esittää oikeudenkäyntiväitteen, joka koskee sitä, että kannekirjelmässä esitettyjen vaatimusten toinen osa on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin siinä vaaditaan, että unionin yleisen tuomioistuimen on velvoitettava SMHV rekisteröimään haettu tavaramerkki kaikkia kyseessä olevia tavaroita ja palveluja varten.

11 Kantaja vaatii vaatimustensa toisessa osassa unionin yleiseltä tuomioistuimelta haetun merkin rekisteröimistä.

12 Tätä vaatimusta voidaan tulkita kahdella tavalla. Toisaalta sen voidaan ymmärtää tarkoittavan, että unionin yleinen tuomioistuin velvoittaa SMHV:n rekisteröimään haetun tavaramerkin. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asetuksen N:o 40/94 63 artiklan 6 kohdan (josta on tullut asetuksen N:o 207/2009 65 artiklan 6 kohta) mukaan SMHV:n on toteutettava unionin tuomioistuinten tuomion täytäntöönpanosta johtuvat toimenpiteet. Unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä ei siis ole antaa tältä osin SMHV:lle määräystä. SMHV:n on itse tehtävä johtopäätökset tämän tuomion tuomiolauselman ja perustelujen perusteella (asia T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld v. SMHV (Giroform), tuomio 31.1.2001, Kok., s. II-433, 33 kohta; asia T-164/03, Ampafrance v. SMHV - Johnson & Johnson (monBeBé), tuomio 21.4.2005, Kok., s. II-1401, 24 kohta ja asia T-35/04, Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia v. SMHV - Ferrero (FERRÓ), tuomio 15.3.2006, Kok., s. II-785, 15 kohta).

13 Toisaalta kantajan vaatimusten toista osaa voidaan tulkita niin, että niissä vaaditaan unionin yleistä tuomioistuinta muuttamaan riidanalaista päätöstä asetuksen

N:o 207/2009 65 artiklan 3 kohdan mukaisesti tekemällä asetuksen N:o 40/94 säännösten perusteella päätöksen, joka valituslautakunnan olisi pitänyt tehdä. Rekisteröinnissä toimivaltaiset SMHV:n elimet eivät tee virallista päätöstä, jolla yhteisön tavaramerkin rekisteröinti todettaisiin ja johon voitaisiin hakea muutosta. Näin ollen valituslautakunta ei ole toimivaltainen käsittelemään vaatimusta, jonka tarkoituksena on saada se rekisteröimään yhteisön tavaramerkki. Myöskään unionin yleisen tuomioistuimen asiana ei siis ole käsitellä muutosvaatimusta, jonka tarkoituksena on saada se muuttamaan valituslautakunnan päätöstä tähän suuntaan (asia T-285/08, Securvita v. SMHV (Natur-Aktien-Index), määräys 30.6.2009, Kok., s. II-2171, 14 ja 17–23 kohta).

14 Kantajan toinen vaatimus on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Kannekirjelmän liitteessä 9 esitettyjen asiakirjojen tutkittavaksi ottaminen

15 SMHV väittää, että kannekirjelmän liite 9 on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se sisältää näyttöä, jota ei ole esitetty SMHV:ssä käydyn menettelyn kuluessa.

16 Kantaja ei kiistä sitä, että kyseinen näyttö on uutta.

17 Oikeuskäytännössä todetaan, että koska unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatetun kanteen tarkoituksena on SMHV:n valituslautakuntien päätösten

laillisuuden valvonta asetuksen N:o 207/2009 65 artiklassa tarkoitetulla tavalla, unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä ei ole tutkia uudelleen tosiseikkoja tässä tuomioistuimessa ensimmäistä kertaa esitettyjen todisteiden valossa. Näiden todisteiden hyväksyminen on vastoin unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 135 artiklan 4 kohtaa, jonka mukaan asianosaisten kirjelmät eivät voi muuttaa riidan kohdetta siitä, mikä se on ollut valituslautakunnassa (ks. vastaavasti asia T-128/01, DaimlerChrysler v. SMHV (Calandre), tuomio 6.3.2003, Kok., s. II-701, 18 kohta).

18 Nyt käsiteltävässä asiassa ei ole kiistetty sitä, että kannekirjelmän liitteeseen 9 sisältyvät todisteet on esitetty ensimmäistä kertaa unionin yleisessä tuomioistuimessa. Näin ollen kyseiset asiakirjat on jätettävä tutkimatta.

Asiakysymys

19 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi kahteen kanneperusteeseen, joista ensimmäinen koskee asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan ja toinen kyseisen asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan virheellistä soveltamista.

Asianosaisten lausumat

20 Kantaja esittää ensimmäisestä kanneperusteesta, että kohdeyleisön näkökulmasta riidanalaisen merkin ja niiden tavaroiden ja palvelujen, joiden osalta rekisteröinti on

evätty, välillä ei ole riittävän suoraa ja konkreettista yhteyttä. Näin ollen haettu tavaramerkki ei sen mukaan ole asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla kuvaileva.

21 Ensiksikin kyseisen merkin muodostavien sanojen merkityksestä kantaja väittää toisaalta, että sanan ”euro” voidaan ymmärtää viittaavan Euroopan yhtenäisvaluuttaan, ja toisaalta, että sana ”payment” tarkoittaa ”maksua”. ”Automaattista” tarkoittavan sanan ”automatic” kantaja katsoo tarkoittavan ”ilman tahdon vaikutusta tapahtuvaa”. Kantaja väittää lisäksi, ettei sanalla ”automatic” ole mitään pankki- ja rahoitusalaan liittyvää merkitystä.

22 Toiseksi koko ilmauksen ”euro automatic payment” merkityksestä kantaja toteaa, että se, että merkin muodostavien sanojen merkitys on välittömästi yksilöitävissä, ei tee merkistä kuvailevaa. Kantaja väittää, että vaikka valituslautakunta ei ole esittänyt merkitystä ilmaukselle ”euro automatic payment”, vaikuttaa siltä, että sen perustana on tutkijan käyttämä merkitys, toisin sanoen ”euroina suoritettava automaattinen maksu”. Ilmauksella ei sen mukaan ole kuitenkaan suoraa, selvää ja välittömästi yksilöitävissä olevaa merkitystä kohdeyleisön ja kyseessä olevien tavaroiden kannalta. Ilmaus ”euro automatic payment” on ainoastaan epämääräinen käsite kuluttajille, koska on vähintäänkin epätavallista, että maksu suoritetaan automaattisesti, toisin sanoen ilman tahdon vaikutusta.

23 Kolmanneksi kantaja väittää, ettei haettu tavaramerkki kuvaile niitä luokkaan 9 kuuluvia tavaroita, joiden osalta tavaramerkin rekisteröintihakemus on hylätty.

24 Ensiksikin siltä osin kuin kyseessä ovat toisaalta ”muisti- tai mikroprosessorikortit, magneettikortit, magneettiset tai mikroprosessorin sisältävät tunnistuskortit, magneettiset tai mikroprosessorin sisältävät maksu-, luotto- tai pankkikortit, elektroniset maksukortit” (jäljempänä luokkaan 9 kuuluvat kortit) ja toisaalta magneettiset tietovälineet, optiset tietovälineet, tietojenkäsittelylaitteet, sisäpuhelinlaitteet, käyttöliittymät (tietotekniikka), lukulaitteet (tietotekniikka), ohjelmistot (tallennetut ohjelmat), tilien hallintaan tarkoitetut ohjelmistot, monitorit (tietokoneohjelmat), tietokoneet, tietokoneiden oheislaitteet, tallennetut tietokoneohjelmat, tallennetut käyttöjärjestelmäohjelmat (tietokoneisiin), keskusyksiköt (prosessorit), tietotekniset ohjelmat ja tarvikkeet, joilla voidaan tarjota kattavat etäpalvelut pankki-, rahoitusyhtiö- ja vakuutusalalla, toisin sanoen tietotekniset laitteet ja järjestelmät, varmennettujen maksutapahtumien ohjelmistot elektronista online-viestintäverkkoa varten, elektroniset maksulaitteet ja -välineet, toisin sanoen tietotekniset laitteet ja järjestelmät, tietotekniset tarvikkeet elektroniseen maksamiseen, ohjelmistot elektronisiin maksutapahtumiin, rahoitustapahtumien hallintaan tarkoitetut sähkölaitteet ja elektroniset laitteet” sekä ”radiopuhelinlaitteet, vastaanottimet (ääni- ja kuva-), puhelinlaitteet, kannettavat puhelimet, televisiolaitteiden kolikkokäyttöiset koneistot, lähettimet (televiestintä) (jäljempänä luokkaan 9 kuuluvat tietotekniikan ja televiestinnän alojen tavarat), kantaja väittää ensisijaisesti, ettei valituslautakunnalla ollut perusteita soveltaa kokonaisperusteluja edellä mainittuihin tavaroihin, koska osalla luokkaan 9 kuuluvista korteista ei voinut suorittaa maksua ja koska osa luokkaan 9 kuuluvista tietotekniikan ja televiestinnän alojen tavaroista ei voi sisältää maksumekanismia.

25 Toiseksi kantaja väittää, että päinvastoin kuin riidanalaisessa päätöksessä esitetään, tavaramerkkihakemuksessa selkeästi tarkoitettujen ”seteliautomaattien”, ”väärän rahan paljastuslaitteiden”, ”pankkiautomaattien” ja ”viivakoodinlukijoiden” avulla toteutettuja toimia ei voida pitää maksutapahtumina. Se väittää siten, että riita-asiassa kyseessä oleva tavaramerkki ei kuvaile näitä tavaroita eikä mitään niiden ominaisuutta.

26 Kolmanneksi kantaja väittää, että päinvastoin kuin riidanalaisessa päätöksessä esitetään, tavaramerkkihakemuksessa tarkoitetut ”tiliote-, tilitapahtuma-automaatit” eivät liity erottamattomasti ”seteliautomaatteihin”, ja vaikka liittyisivätkin, seteli-, tiliote- ja tilitapahtuma-automaatit ovat maksutapahtumista erillisiä asioita.

27 Neljänneksi ”myynti-” ja ”lippuautomaateista” todettakoon, että koska maksua näiden laitteiden tarjoaman palvelun saamiseksi ei suoriteta automaattisesti vaan vapaaehtoisesti, sanan ”automatic” yhdistäminen sanoihin ”euro” ja ”payment” tekisi ilmauksesta yksinkertaisesti mielikuvia herättävän eikä kyseisiä tavaroita kuvailevaa.

28 Viidenneksi kantaja väittää, että vaatimalla hakemuksen kohteena olevan tavaramerkin suojaa erikseen kullekin luokkaan 9 kuuluvalle tavaralle se pyrki saamaan erikseen suojan toisaalta tavaroille, joiden avulla voidaan toteuttaa maksutapahtumia, ja toisaalta maksutapahtumista erillisille tavaroille.

29 Kantaja väittää myös, ettei haettu tavaramerkki kuvaile niitä edellä 4 kohdassa tarkoitettuja luokkaan 36 kuuluvia palveluja, joiden osalta tavaramerkkihakemus hylättiin (jäljempänä luokkaan 36 kuuluvat palvelut).

30 Kantaja väittää, että ”pörssimeklaripalvelut” vastaavat osakkeita pörssissä vaihtavan välittäjän harjoittamaa ammattia. Sen mukaan haettu tavaramerkki ei kuvaile kyseisten palvelujen kohdetta eikä mitään niiden ominaisuutta. Sen mukaan sama päätelmä soveltuu ”elektronisessa viestintäverkossa online-periaatteella harjoitettavaan välitystoimintaan” liittyviin palveluihin.

31 ”Rahanvaihdon” osalta kantaja kiistää valituslautakunnan analyysin, jonka mukaan näihin toimiin sisältyy maksun suorittaminen. Tämän vuoksi haettu tavaramerkki ei sen mukaan kuvaile mainittuja palveluja eikä mitään niiden ominaisuutta.

32 Kantaja väittää, että siltä osin kuin kyseessä ovat tavaramerkkihakemuksessa tarkoitetut pankki- ja rahoitusalaan kuuluvat tavarat ja palvelut, joiden yhteydessä ilmaisut ”payment” ja ”euro” voivat olla mielikuvia herättäviä, ilmaisulla ”euro automatic payment” ei ole suoraa, selvää ja välittömästi yksilöitävissä olevaa merkitystä, vaan kohdeyleisön suorittaman perusteellisen selvityksen jälkeen se herättää korkeintaan mielikuvia mainitusta alasta. Kantajan mukaan kyseessä olevat tavarat ja palvelut ovat seuraavat:

– luokan 9 osalta magneettiset tai mikroprosessorin sisältävät maksu-, luotto- tai pankkikortit, maksuautomaatit, pankkiautomaatit, televisiolaitteiden kolikkokäyttöiset koneistot, tietotekniset ohjelmat ja tarvikkeet, joilla voidaan tarjota kattavat etäpalvelut pankki-, rahoitusyhtiö- ja vakuutusalalla, toisin sanoen tietotekniset laitteet ja järjestelmät, varmennettujen maksutapahtumien ohjelmistot elektronista online-viestintäverkkoa varten, elektroniset maksulaitteet ja -välineet, toisin sanoen tietotekniset laitteet ja järjestelmät, tietotekniset tarvikkeet elektroniseen maksamiseen, ohjelmistot elektroniseen maksamiseen, elektroniset

maksukortit, rahoitustapahtumien hallintaan tarkoitetut sähkölaitteet ja elektroniset laitteet;

– luokan 36 osalta kaikki edellä 4 kohdassa mainitut palvelut lukuun ottamatta seuraavia: ”rahanvaihto, pörssimeklaripalvelut, luotot, osakkeiden ja kaikkien muiden rahataloudellisten asiakirjojen elektroniset siirtopalvelut, välitystoiminta elektronisessa viestintäverkossa online-periaatteella”.

33 Koska kyseessä olevien tavaroiden ja tuotteiden osalta on käytetty epätäsmällistä ja käsittämätöntä ilmausta, haettua tavaramerkkiä ei voida kantajan mukaan pitää kuvailevana. Väitteidensä tueksi kantaja viittaa SMHV:n aiempaan käytäntöön toteamalla, että pelkästään mielikuvia herättävän merkin rekisteröintiä ei voida evätä asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla.

34 Toiseksi muiden kyseessä olevien tavaroiden ja palvelujen, jotka kantajan mukaan eivät kuulu pankki- ja rahoitusalaan, yhteydessä ilmaukset ”euro” ja ”payment” eivät ole mielikuvia herättäviä vaan mielivaltaisia. Näin ollen yhdistetty ilmaus ”euro automatic payment” ei kantajan mukaan merkitse mitään. Se ei kuvaile kyseessä olevia tavaroita tai palveluja eikä mitään niiden ominaisuutta.

35 Kantaja toteaa näin ollen, ettei haettu tavaramerkki kuvaile tavaroita ja palveluja, joiden osalta rekisteröinti on evätty, vaan se on mielivaltainen tai pelkästään mielikuvia herättävä.

36 Kantaja moittii valituslautakuntaa siitä, ettei se ole osoittanut, miltä osin haettua tavaramerkkiä käytetään yleisesti kyseessä olevien tavaroiden ja palvelujen markkinoinnissa. Valituslautakunta ei ole sen mukaan osoittanut, että kyseessä olevaa merkkiä käytettiin tai voitaisiin tulevaisuudessa käyttää kuvailutarkoitukseen.

37 SMHV kiistää kantajan väitteet.

Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta

38 Asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan seuraavia tavaramerkkejä ei rekisteröidä: ”tavaramerkit, jotka muodostuvat yksinomaan sellaisista merkeistä tai merkinnöistä, joita voidaan elinkeinotoiminnassa käyttää osoittamaan tavaroiden tai palvelujen lajia, laatua, määrää, käyttötarkoitusta, arvoa tai maantieteellistä alkuperää, tavaroiden valmistusajankohtaa tai palvelujen suoritusajankohtaa taikka muita tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksia”. Näitä kuvailevia merkkejä pidetään kyvyttöminä täyttämään tavaramerkin keskeistä tehtävää alkuperän osoittajana (asia C-191/01 P, SMHV v. Wrigley, tuomio 23.10.2003, Kok., s. I-12447, 29 ja 30 kohta).

39 Asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetaan näin ollen sellaisia merkkejä ja merkintöjä, joita voidaan kuluttajan näkökulmasta katsottuna normaalisti käyttää senkaltaisen tavaran tai palvelun, jota varten rekisteröintiä haetaan, kuvaamiseen joko suoraan tai mainitsemalla tavaran tai palvelun oleellinen ominaisuus (asia C-383/99 P, Procter & Gamble v. SMHV, tuomio 20.9.2001, Kok., s. I-6251, 39 kohta ja asia T-19/04, Metso Paper Automation v. SMHV (PAPERLAB), tuomio 22.6.2005, Kok., s. II-2383, 24 kohta).

40 Edellä esitetystä seuraa, että merkin kuuluminen asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun kiellon alaan edellyttää, että merkin ja kyseisten tavaroiden tai palvelujen välillä on olemassa riittävän suora ja konkreettinen yhteys, jotta kohdeyleisö voi heti ja ilman lisäpohdintoja mieltää, että kyseessä on näiden tavaroiden tai palvelujen tai niiden jonkin ominaisuuden kuvailu (edellä 39 kohdassa mainittu asia PAPERLAB, tuomion 25 kohta).

41 Tavaramerkin kuvailevuutta on siten arvioitava yhtäältä suhteessa niihin tavaroihin tai palveluihin, joita varten merkin rekisteröintiä haetaan, ja toisaalta suhteessa siihen, miten kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen kuluttajista muodostuva kohdeyleisö mieltää sen (asia T-207/06, Europig v. SMHV (EUROPIG), tuomio 14.6.2007, Kok., s. II-1961, 30 kohta).

42 Nyt käsiteltävässä asiassa asianosaiset eivät kiistä sitä, että valituslautakunta saattoi perustellusti katsoa, että kohdeyleisö koostui yhteisön englanninkielisistä kuluttajista, että yleisöön kuului sekä elinkeinonharjoittajia että muita kuin elinkeinonharjoittajia ja että mainitun yleisön oletettiin olevan tavanomaisen valistunut sekä kohtuullisen tarkkaavainen ja huolellinen. Sitä, että haetun tavaramerkin muodostavat kolme sanaelementtiä ovat englannin kielen sanoja, jotka kyseinen yleisö ymmärtää, ei ole myöskään kiistetty.

43 Kantajan väite (ks. edellä 36 kohta), jonka mukaan valituslautakunta ei ole osoittanut, että kyseessä olevaa merkkiä käytettiin tai voitaisiin tulevaisuudessa käyttää kuvailutarkoitukseen, on suoraan hylättävä perusteettomana.

44 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdalla pyritään sellaisen yleisen edun mukaiseen tavoitteeseen, joka edellyttää, että merkkejä tai merkintöjä, joilla kuvaillaan sentyyppisten tavaroiden tai palveluiden ominaisuuksia, joita varten rekisteröintiä haetaan, on jokaisen saatava vapaasti

käyttää (edellä 38 kohdassa mainittu asia SMHV v. Wrigley, tuomion 31 kohta); kyseisen alakohdan soveltaminen ei kuitenkaan edellytä konkreettista, todellista ja painavaa tarvetta vapaaseen käytettävyyteen kolmansien eduksi (asia T-106/00, Streamserve v. SMHV (STREAMSERVE), tuomio 27.2.2002, Kok., s. II-723, 39 kohta).

45 Edellä 40 kohdassa tarkoitetun oikeuskäytännön mukaisesti on siis tutkittava, kuuluuko haettu tavaramerkki asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ilmaistun kiellon soveltamisalaan. Tavaramerkkiä tarkasteltaessa on otettava huomioon sen muodostama kokonaisuus (ks. vastaavasti asia C-273/05 P, SMHV v. Celltech, tuomio 19.4.2007, Kok., s. I-2883, 78–80 kohta).

46 Huomattakoon, ettei ilmaisu ”euro automatic payment” poikkea englannin kielen lauseopillisista säännöistä tai sananmuodostussäännöistä, vaan se on päinvastoin niiden mukainen (ks. vastaavasti asia T-356/00, DaimlerChrysler v. SMHV (CARCARD), tuomio 20.3.2002, Kok., s. II-1963, 29 kohta). Asianosaiset eivät ole kiistäneet sitä, että adjektiivi ”automatic” on selvästi substantiivin ”payment” määre.

47 Haetun tavaramerkin muodostavien osien merkityksestä todettakoon toisaalta, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan osan ”euro” voidaan katsoa viittaavan Euroopan yhtenäisvaluuttaan, ja toisaalta, että osan ”payment”, joka tarkoittaa ”maksua”, tavallinen merkitys on, kun otetaan huomioon kohdeyleisö, maksuvelvoitteen johdosta maksettava rahamäärä. Osa ”automatic” viittaa kantajan mukaan ilman tahdon vaikutusta tapahtuvaan toimeen. Kantaja katsoo näin ollen, ettei ilmaisulla ”euro automatic payment” ole mitään suoraa, selvää ja välittömästi yksilöitävissä olevaa merkitystä.

48 Vaikka ilmaus ”automatic” viittaa mekanismiin, joka voi toteuttaa toimen itse tai käyttää menetelmää itsenäisesti, tämä seikka ei sulje pois sitä mahdollisuutta, että mainittu mekanismi on otettu käyttöön tai sitä jopa ylläpidetään ihmistahdon vaikutuksesta. Tilanne on tällainen esimerkiksi kolmannen osapuolen hyväksi pankissa lunastettavan maksun osalta. Päinvastoin kuin kantaja väittää, ilmaisun ”euro automatic payment” voidaan näin ollen katsoa viittaavan sellaisen automaattisen euroilla suoritettavan kertaluonteisen tai toistuvan maksutapahtuman toteutumiseen, joka edellyttää käyttäjän vapaaehtoista valintaa.

49 Lisäksi päinvastoin kuin kantaja väittää, SMHV:n väite, jonka mukaan englannin kielen sanaperheestä, jonka juurena on sana ”automat”, johdettu ”automatic” on kyseisessä kielessä pankki- ja rahoitusalalla yleisesti esiintyvä sana, on perusteltu. Niinpä esimerkiksi ”automat” tarkoittaa yleisesti lippuautomaattia ja ”automated teller machine” pankki- tai lippuautomaattia. Näin ollen kohdeyleisö ei pidä millään tavoin yllättävänä tai epätavallisena sitä, että englannin kielessä sanoja ”automatic” ja ”payment” käytetään pankki- ja rahoitusalan yhteydessä.

50 Lopuksi muistutettakoon, että se, että haetulla tavaramerkillä voi olla, kuten kantaja väittää, muita merkityksiä, ei estä soveltamasta asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettua ehdotonta hylkäysperustetta. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sanamerkin rekisteröinti on kyseisen säännöksen mukaan evättävä, jos vähintään yksi sen mahdollisista merkityksistä viittaa kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen johonkin ominaisuuteen (edellä 38 kohdassa mainittu asia SMHV v. Wrigley, tuomion 32 kohta ja asia T-15/09, Euro-Information v. SMHV (EURO AUTOMATIC CASH), tuomio 9.3.2010, 39 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

51 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että valituslautakunnalla oli perusteet katsoa, että tutkijan näkemys ilmaisun ”euro automatic payment” merkityksestä – euroina suoritettava automaattinen maksu – oli oikea. Ilmauksen on katsottava viittaavan euromaksumekanismiin, jota kuluttaja on vapaaehtoisesti päättänyt käyttää kertaluonteisesti tai toistuvasti ja joka voi toteuttaa toimen itse tai käyttää menetelmää itsenäisesti. Todettakoon kuitenkin, että tämä merkitys on kohdeyleisön havaittavissa ilman, että tarvitaan perusteellista analyysiä tai järkeilyä.

52 Näin ollen on hylättävä perusteettomana kantajan väite, jonka mukaan ilmauksella ”euro automatic payment” ei ole mitään suoraa, selvää ja välittömästi yksilöitävissä olevaa merkitystä.

53 Niinpä nyt on arvioitava, kuvaako ilmaus ”euro automatic payment” – kun otetaan huomioon sille annettava merkitys – tavaroita ja palveluja, joita varten tavaramerkin rekisteröintiä on haettu.

54 Siltä osin kuin kyseessä ovat yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen tutkimisen yhteydessä noudatettavat olennaiset menettelymääräykset, oikeuskäytännöstä ilmenee perusteluvelvollisuuden osalta yhtäältä, että ehdottomien hylkäysperusteiden tutkimisen on koskettava kaikkia niitä tavaroita tai palveluja, joita varten tavaramerkin rekisteröintiä haetaan, ja toisaalta, että päätös, jolla toimivaltainen viranomainen epää tavaramerkin rekisteröinnin, on lähtökohtaisesti perusteltava kunkin kyseessä olevan tavaran tai palvelun osalta (ks. yhdistetyt asiat T-405/07 ja T-406/07, CFCMCEE v. SMHV (P@YWEB CARD ja PAYWEB CARD), tuomio 20.5.2009, Kok., s. II-1441, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Yhteisöjen tuomioistuin on lisäksi täsmentänyt, että tämä perusteluvelvollisuus johtuu myös siitä olennaisesta vaatimuksesta, että kaikki sellaiset viranomaisten päätökset, joilla evätään yhteisön oikeudessa myönnetty oikeus, voidaan saattaa tuomioistuimen valvontaan tämän oikeuden tehokkaan suojaamisen varmistamiseksi ja tämän valvonnan on näin ollen ulotuttava päätösten perustelujen lainmukaisuuden tutkimiseen. Kuitenkin silloin, kun sama

hylkäysperuste koskee tavaroiden tai palvelujen luokkaa tai ryhmää, kyseinen viranomainen voi antaa ainoastaan yhteiset perustelut kaikkien kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen osalta (asia C-239/05, BVBA Management, Training en Consultancy, tuomio 15.2.2007, Kok., s. I-1455, 34–37 kohta ja edellä mainitut yhdistetyt asiat P@YWEB CARD ja PAYWEB CARD, tuomion 54 kohta).

55 SMHV:n mahdollisuus antaa yhteiset perustelut, jotka koskevat ehdottoman hylkäysperusteen soveltamista tavaroiden tai palvelujen luokkaan tai ryhmään, ei saa kuitenkaan tehdä tyhjäksi EY 253 artiklan ja asetuksen N:o 207/2009 75 artiklan ensimmäisen virkkeen mukaista perusteluvelvollisuutta koskevaa tavoitetta, joka on se, että yhteisön tavaramerkin rekisteröinnin epäävään päätökseen voidaan kohdistaa tuomioistuinvalvontaa. Jotta SMHV voi käyttää tällaisia yhteisiä perusteluja, on näin ollen edellytettävä, että kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen välillä on riittävän suora ja konkreettinen yhteys, jotta ne muodostavat tavaroiden tai palvelujen riittävän yhtenäisen ryhmän. Kuitenkaan yksinomaan se seikka, että kyseiset tavarat tai palvelut kuuluvat Nizzan sopimukseen pohjautuvan luokituksen samaan luokkaan, ei ole riittävä tätä varten, koska mainittuihin luokkiin kuuluu usein keskenään hyvin erilaisia tavaroita tai palveluja, joiden välillä ei välttämättä ole riittävän suoraa ja konkreettista yhteyttä (ks. edellä 54 kohdassa mainitut yhdistetyt asiat P@YWEB CARD ja PAYWEB CARD, tuomion 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

56 Toiseksi siltä osin kuin kyseessä on yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen aineellinen tutkiminen, oikeuskäytännöstä käy ilmi, että asetuksen N:o 207/2009 nojalla SMHV:n on tutkittava yhteisön tavaramerkkiä koskeva hakemus kaikkien tavaroita tai palveluja, joita varten rekisteröintiä haetaan, koskevassa luettelossa olevien tavaroiden ja palvelujen osalta, ottaen huomioon, että jos luetteloon kuuluu yksi tai useampia tavara- tai palvelulajeja, SMHV:llä ei ole velvollisuutta arvioida jokaista kuhunkin lajiin kuuluvaa tavaraa tai palvelua, vaan sen on tutkittava kyseessä

oleva laji sellaisenaan (ks. vastaavasti asia T-304/06, Reber v. SMHV - Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), tuomio 9.7.2008, Kok., s. II-1927, 22 ja 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

57 Kolmanneksi todettakoon, että kun otetaan huomioon edellä 54 ja 55 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö, on analogisesti katsottava, että siltä osin kuin kyse on yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen tutkimista koskevista edellä 56 kohdassa tarkoitetuista aineellisista edellytyksistä, SMHV voi suorittaa kokonaistarkastelun tuote- ja palveluluokittain vain, jos kyseessä olevien tavaroiden ja palvelujen välillä on riittävän suora ja konkreettinen yhteys, jotta ne muodostavat tavaroiden tai palvelujen riittävän yhtenäisen ryhmän.

58 Nimenomaan näiden periaatteiden mukaisesti on tutkittava, onko valituslautakunta tutkinut oikeudellisesti riittävällä tavalla haetun tavaramerkin kuvailevuutta suhteessa kyseessä oleviin tavaroihin ja palveluihin.

– Luokkaan 9 kuuluvat kortit

59 Siltä osin kuin kyseessä ovat luokkaan 9 kuuluvat kortit, toisin sanoen ”muisti- tai mikroprosessorikortit, magneettikortit, magneettiset tai mikroprosessorin sisältävät tunnistuskortit, magneettiset tai mikroprosessorin sisältävät maksu-, luotto- tai pankkikortit ja elektroniset maksukortit”, valituslautakunta on katsonut riidanalaisen päätöksen 20 kohdassa, että koska mainittuja kortteja voidaan käyttää maksujen suorittamiseen, haettu tavaramerkki kuvailee kyseessä olevien tavaroiden käyttötarkoitusta.

60 Tältä osin on korostettava ensiksi, että siltä osin kuin kaikki nämä samalle yleisölle, toisin sanoen suurelle yleisölle ja elinkeinonharjoittajille, suunnatut tavarat ovat sellaisen magneettijuovalla, mikrosirulla tai sirulla varustetun kortin muodossa, joka voi tallentaa ja siirtää tietoja (digitaalisen) tietojen luku- ja käsittelytyökalun avulla, kyseiset tavarat muodostavat samankaltaisten tai jopa identtisten ominaisuuksiensa ja tehtäviensä vuoksi yhtenäisen tavararyhmän.

61 Kyseiset kortit nimittäin mahdollistavat niille tallennettujen tietojen ja datan siirron viestintäverkon, kuten internetin, kaapeli- tai satelliittiverkon, sisällä palveluntarjoajalle, jotta tämä voi tunnistaa niiden haltijan sekä tämän käyttöoikeuden. Tietojen ja datan siirto mahdollistaa tällaisten korttien haltijalle tarvittaessa maksua vastaan pääsyn kyseiseen verkkoon sähköistä maksamista varten (ks. vastaavasti edellä 54 kohdassa mainitut yhdistetyt asiat P@YWEB CARD ja PAYWEB CARD, tuomion 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

62 Valituslautakunta saattoi siten toisaalta perustellusti katsoa, että tällä tavaraluokalla oli yhteisiä ominaisuuksia, kuten se, että ne mahdollistavat maksujen suorittamisen euroina, ja näin ollen suorittaa näitä tuotteita koskevan yhteisön tavaramerkkihakemuksen kokonaistarkastelun luokittain ja toisaalta arvioida, että havaitessaan tähän luokkaan kuuluvia tavaroita, jotka on varustettu merkillä ”euro automatic payment”, kohdeyleisö ymmärtää heti ja ilman lisäpohdintoja, että kyseiset kortit on tarkoitettu automatisoitujen maksujen suorittamiseen euroina.

63 Näin ollen valituslautakunta saattoi perustellusti katsoa, että haettu tavaramerkki kuvailee kyseisiä kortteja.

– Luokkaan 9 kuuluvat tietotekniikan ja televiestinnän alojen tavarat

64 Siltä osin kuin kyseessä ovat luokkaan 9 kuuluvat tietotekniikan ja televiestinnän alojen tavarat, toisin sanoen ”magneettiset tietovälineet, optiset tietovälineet, tietojenkäsittelylaitteet, sisäpuhelinlaitteet, käyttöliittymät (tietotekniikka), lukulaitteet (tietotekniikka), ohjelmistot (tallennetut ohjelmat), tilien hallintaan tarkoitetut ohjelmistot, monitorit (tietokoneohjelmat), tietokoneet, tietokoneiden oheislaitteet, tallennetut tietokoneohjelmat, tallennetut käyttöjärjestelmäohjelmat (tietokoneisiin), keskusyksiköt (prosessorit), tietotekniset ohjelmat ja tarvikkeet, joilla voidaan tarjota kattavat etäpalvelut pankki-, rahoitusyhtiö- ja vakuutusalalla, toisin sanoen tietotekniset laitteet ja järjestelmät, varmennettujen maksutapahtumien ohjelmistot elektronista online-viestintäverkkoa varten, elektroniset maksulaitteet ja -välineet, toisin sanoen tietotekniset laitteet ja järjestelmät, tietotekniset tarvikkeet elektroniseen maksamiseen, ohjelmistot elektronisiin maksutapahtumiin, rahoitustapahtumien hallintaan tarkoitetut sähkölaitteet ja elektroniset laitteet”, jotka kuuluvat tietotekniikan alaan, sekä ”radiopuhelinlaitteet, vastaanottimet (ääni- ja kuva-), puhelinlaitteet, kannettavat puhelimet, televisiolaitteiden kolikkokäyttöiset koneistot, lähettimet (televiestintä)”, jotka kuuluvat televiestinnän alaan, valituslautakunta on katsonut riidanalaisen päätöksen 22 kohdassa, että kaikkiin näihin tavaroihin saattoi sisältyä automaattinen maksumekanismi ja että tämän vuoksi haetun tavaramerkin ja mainittujen tavaroiden välillä oli riittävän suora ja konkreettinen yhteys.

65 Siltä osin kuin samalle yleisölle, toisin sanoen suurelle yleisölle ja ammattikäyttäjille, suunnatut luokkaan 9 kuuluvat tietotekniikan alan tavarat voivat rekisteröidä, varastoida, käsitellä, siirtää ja välittää tietoja ja dataa, kyseiset tavarat muodostavat samankaltaisten tai jopa identtisten ominaisuuksiensa ja toimintojensa vuoksi yhtenäisen tavararyhmän. Samoista edellä 61 kohdassa korttien osalta esitetyistä syistä nämä

tavarat mahdollistavat käyttäjilleen sähköisen maksamisen, mukaan lukien sähköinen maksaminen etäostosten yhteydessä.

66 Valituslautakunta saattoi siten toisaalta perustellusti katsoa, että tällä tavaraluokalla oli yhteisiä ominaisuuksia, kuten mahdollisuus suorittaa maksuja euroina, ja näin ollen suorittaa näitä tuotteita koskevan yhteisön tavaramerkkihakemuksen kokonaistarkastelun luokittain ja toisaalta arvioida, että havaitessaan tähän luokkaan kuuluvia tavaroita, jotka on varustettu merkillä ”euro automatic payment”, kohdeyleisö ymmärtää heti ja ilman lisäpohdintoja, että kyseiset viestintäverkkoon liitetyt tavarat sisältävät automaattimaksumekanismin, joka mahdollistaa maksujen suorittamisen suoraan euroina kyseisen verkon välityksellä.

67 Siltä osin kuin samalle yleisölle, toisin sanoen suurelle yleisölle ja elinkeinonharjoittajille, suunnatut luokkaan 9 kuuluvat televiestinnän alan tavarat voivat rekisteröidä, käsitellä, siirtää ja välittää tietoja ja dataa, kyseiset tavarat muodostavat samankaltaisten tai jopa identtisten ominaisuuksiensa ja toimintojensa vuoksi yhtenäisen tavararyhmän. Samoista edellä 61 kohdassa korttien osalta esitetyistä syistä nämä tavarat mahdollistavat käyttäjilleen sähköisen maksamisen, mukaan lukien sähköinen maksaminen etäostosten yhteydessä. Tämä pätee myös televisiolaitteiden ennakkomaksumekanismeihin siltä osin kuin nämä mekanismit, kuten kaapeli- tai satelliittiverkossa tarjottujen maksullisten televisio-ohjelmien vastaanottamiseen tarkoitettu digisovitin tai vastaanotin, on varustettu sekä kortilla (josta käytetään usein nimitystä ”smartcard”) että laitteella, johon kyseinen kortti voidaan työntää, jotta maksullinen pääsy tällaiseen verkkoon sallitaan (ks. vastaavasti edellä 54 kohdassa mainitut yhdistetyt asiat P@YWEB CARD ja PAYWEB CARD, tuomion 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

68 Valituslautakunta saattoi siten perustellusti toisaalta katsoa, että tällä tavaraluokalla oli yhteisiä ominaisuuksia, kuten se, että ne mahdollistavat maksujen suorittamisen euroina, ja näin ollen suorittaa näitä tuotteita koskevan yhteisön tavaramerkkihakemuksen kokonaistarkastelun luokittain (ks. vastaavasti asia T-396/07, France Télécom v. SMHV (UNIQUE), tuomio 23.9.2009, 29 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa) ja toisaalta arvioida, että havaitessaan tähän luokkaan kuuluvia tavaroita, jotka on varustettu merkillä ”euro automatic payment”, kohdeyleisö ymmärtää heti ja ilman lisäpohdintoja, että kyseiset viestintäverkkoon liitetyt tavarat sisältävät automaattimaksumekanismin, joka mahdollistaa maksujen suorittamisen suoraan euroina kyseisen verkon välityksellä.

69 Näin ollen valituslautakunta saattoi perustellusti katsoa, että haettu tavaramerkki kuvailee kyseessä olevia tietotekniikan ja televiestinnän alojen tavaroita.

– Muut luokkaan 9 kuuluvat tavarat

70 ”Maksuautomaateista” ja ”pankkiautomaateista” on todettava samoin kuin valituslautakunta totesi riidanalaisen päätöksen 15 kohdassa ja päinvastoin kuin kantaja väittää, että maksuautomaattien tarkoitus ja pankkiautomaattien mahdollinen ja todennäköinen tarkoitus on automatisoitujen maksujen suorittaminen.

71 Rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin katsotaan siten merkitsevän hakemuksessa tarkoitettujen tavaroiden teknistä toiminnallisuutta, toisin sanoen sitä, että ne mahdollistavat maksujen suorittamisen euroina, tai viittaavan niiden tiettyyn

ominaisuuteen, toisin sanoen automaattisuuteen, jonka kohdeyleisö mahdollisesti ottaa huomioon tehdessään tällaisia tavaroita koskevan valintansa. Näin ollen haettu tavaramerkki osoittaa kohdeyleisölle erään kyseessä olevien tavaroiden olennaisen ominaisuuden, toisin sanoen sen, että niissä on tai saattaa olla mekanismi, joka mahdollistaa automatisoitujen maksujen suorittamisen euroina.

72 Näin ollen koska ilmausta ”euro automatic payment” voidaan kohdeyleisön näkökulmasta käyttää yleisesti kaupassa osoittamaan ”maksuautomaattien” ja ”pankkiautomaattien” ominaisuutta, valituslautakunta on perustellusti katsonut, että riita-asiassa kyseessä oleva tavaramerkki kuvailee kyseisten tavaroiden käyttötarkoitusta.

73 Toiseksi siltä osin kuin kyseessä ovat ”väärän rahan paljastuslaitteet”, ”myyntiautomaatit”, ”lippuautomaatit” ja ”viivakoodinlukijat”, valituslautakunta on katsonut riidanalaisen päätöksen 17, 19 ja 21 kohdassa, että kaikkiin näihin tavaroihin joko sisältyi automaattimaksumekanismi tai ne oli sisällytetty sellaiseen mekanismiin. Muutoin se täsmensi riidanalaisen päätöksen 19 ja 21 kohdassa, että ”väärän rahan paljastuslaitteiden” ja ”viivakoodinlukijoiden” voitiin katsoa liittyvän läheisesti lippuautomaattien tai muiden esineiden kaltaisiin automaattimaksulaitteisiin, ja niillä saattoi siten olla sama käyttötarkoitus kuin viimeksi mainituilla.

74 Kuten edellä 51 kohdassa on todettu, euroina suoritettavan automaattisen maksun on katsottava viittaavan mekanismiin, jota kuluttaja on vapaaehtoisesti päättänyt käyttää kertaluonteisesti tai toistuvasti ja joka voi toteuttaa toimen itse tai käyttää menetelmää itsenäisesti.

75 Edellä esitetystä johtuu, että päinvastoin kuin kantaja väittää, ”myyntiautomaateilla” ja ”lippuautomaateilla” suoritettavan euromaksun automaattisuus ei poissulje mahdollista kuluttajan tahdon vaikutusta.

76 Valituslautakunta saattoi näin ollen perustellusti katsoa, että haettu tavaramerkki kuvailee ”väärän rahan paljastuslaitteiden”, ”myyntiautomaattien”, ”lippuautomaattien” ja ”viivakoodinlukijoiden” käyttötarkoitusta, koska kyseisiin tavaroihin sisältyy automaattimaksumekanismi tai ne voidaan sisällyttää sellaiseen mekanismiin.

77 Kolmanneksi kun tarkastellaan ”seteliautomaatteja”, valituslautakunta on katsonut riidanalaisen päätöksen 18 kohdassa, että rahamäärässä, joka siirtyy seteliautomaatista pankkikortin haltijalle, on kyse ainoastaan sellaisen velkaan liittyvän maksuvelvoitteen suorittamisesta, joka kyseisen automaatin omistavalla pankilla on pankkikortin haltijaa kohtaan. Haettu tavaramerkki kuvailee näin ollen kyseisiä tavaroita, joiden käyttötarkoitus liittyy läheisesti maksun käsitteeseen. Päinvastoin kuin kantaja väittää, ei voida poissulkea sitä, että kohdeyleisö ymmärtää haetun tavaramerkin kuvailevan erityisesti käteisnostotoimia, jotka ovat rinnastettavissa maksuihin.

78 SMHV:n tavoin on joka tapauksessa todettava, että seteliautomaatit voivat tarjota pelkkää käteisnostoa paljon laajemman valikoiman toimintoja, joihin lukeutuvat maksujen tai tilisiirtojen suorittaminen tai, kuten riidanalaisen päätöksen 18 kohdassa täsmennetään, tiliotteiden toimittaminen. Näin ollen kohdeyleisö mieltää kuvaileviksi merkinnät, joiden mukaan tavara mahdollistaa automatisoitujen maksujen maksamisen euroina, edellyttäen että tämä ominaisuus sopii kyseiseen tavaraan (ks. vastaavasti asia T-77/09, hofherr communikation v. SMHV (NATURE WATCH),

tuomio 9.3.2010, 30 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa), mistä käsiteltävässä tapauksessa on selvästi kyse.

79 Valituslautakunta saattoi siten perustellusti katsoa, että haettu tavaramerkki kuvailee ”seteliautomaattien” käyttötarkoitusta.

80 Edellä 44 kohdassa mainitun vapaata käyttöä koskevan vaatimuksen mukaan jokaisen on saatava vapaasti käyttää merkkejä tai merkintöjä, joilla kuvaillaan sentyyppisten tavaroiden tai palveluiden ominaisuuksia, joita varten rekisteröintiä haetaan. Tämä edellyttää, että kantajan kilpailijat, jotka mahdollisesti sisällyttävät seteliautomaatteihin automaattisen euromaksumekanismin, voivat vapaasti käyttää ilmausta ”euro automatic payment”.

81 Neljänneksi valituslautakunta katsoi riidanalaisen päätöksen 18 kohdassa, että ”tiliote-, tilitapahtuma-automaatit” liittyvät läheisesti ”seteliautomaatteihin”, koska nämä kaksi tavaraa on sisällytetty samaan laitteeseen, ja että näin ollen haetun tavaramerkin katsotaan saman mielleyhtymän vuoksi kuvailevan kumpaakin näistä tavaroista.

82 Todettakoon myös, että toisaalta ”tiliote-, tilitapahtuma-automaatit” ja toisaalta ”seteliautomaatit” voidaan sisällyttää samaan laitteeseen ja että tämän vuoksi ensin mainitut voivat jälkimmäisten tavoin tarjota myös muita toimintoja. Tämän vuoksi kohdeyleisö mieltää haetun tavaramerkin kuvailevan kyseessä olevien tavaroiden

olennaista ominaisuutta, toisin sanoen sitä, että niihin voi sisältyä automaattinen euromaksumekanismi.

83 Näin ollen valituslautakunta saattoi perustellusti todeta, että haettu tavaramerkki kuvailee ”tiliote-, tilitapahtuma-automaatteja”.

84 Edellä esitetyn perusteella voidaan todeta, että – ottaen huomioon asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan säännökset – valituslautakunta saattoi perustellusti katsoa, että haettu tavaramerkki kuvailee edellä 4 kohdassa tarkoitettuja luokkaan 9 kuuluvia tavaroita.

– Luokkaan 36 kuuluvat palvelut

85 Luokkaan 36 kuuluvista palveluista on todettava toisaalta, että niitä kaikkia tarjotaan erityisesti pankki-, rahoitus- ja tietotekniikka-alaan kuuluvissa kaupallisissa toimissa ja rahoitustoiminnassa, ja toisaalta, että päinvastoin kuin kantaja väittää, kaikki kyseiset palvelut edellyttävät maksutapahtuman toteuttamista joko kortin välityksellä tai mahdollisesti sähköisessä muodossa.

86 Kantajan esittämien väitteiden (ks. edellä 30 ja 31 kohta) osalta on tässä yhteydessä täsmennettävä, että – kuten valituslautakunta on perustellusti todennut – tämä koskee erityisesti pörssivälitystoimintaa tai elektronisessa viestintäverkossa online-periaatteella harjoitettavaa välitystoimintaa, jonka johdosta valtuutettu välittäjä voi harjoittaa edunsaajan hyväksi arvopaperikauppaa kyseessä olevilla markkinoilla.

Valituslautakunta oli oikeassa myös katsoessaan, että rahanvaihtopalvelut perustuvat maksutapahtumaan, jonka tarkoituksena on muuntaa valuuttaa.

87 Näissä olosuhteissa luokkaan 36 kuuluvilla palveluilla on yhteinen ominaisuus tai jopa sama tarkoitus, niin että voidaan katsoa, että ne kuuluvat yhtenäiseen palvelujen ryhmään ja että riidanalaisen päätöksen 25–27 kohdassa tarkoitettu luokkakohtainen kokonaistarkastelu, jonka mukaan kyseiset palvelut tarjoavat mahdollisuuden suorittaa tai vastaanottaa automatisoituja maksuja euroina, on riittävä, jotta tavaramerkin rekisteröintihakemus kyseisten palvelujen osalta voidaan tutkia (ks. vastaavasti edellä 54 kohdassa mainitut yhdistetyt asiat P@YWEB CARD ja PAYWEB CARD, tuomion 80 kohta).

88 Toiseksi on todettava, että kohdeyleisön näkökulmasta sanamerkin ”euro automatic payment” ja kaikkien luokkaan 36 kuuluvien palvelujen erityisen laadun välillä on olemassa riittävän suora ja konkreettinen yhteys, joka liittyy siihen, että kyseiset palvelut mahdollistavat automatisoitujen maksujen suorittamisen tai vastaanottamisen euroina, mahdollisesti automaattisuuden käsitteeseen läheisesti liittyvässä sähköisessä muodossa, pankki-, rahoitus- ja tietotekniikka-alaan kuuluvien kaupallisten toimien ja rahoitustoiminnan yhteydessä.

89 Ei myöskään voida hyväksyä kantajan väitettä, jonka mukaan SMHV on aikaisemmassa päätöskäytännössään katsonut, että tavaramerkki, joka pelkästään herättää mielikuvia pankki- ja rahoitusalasta, johon kyseiset palvelut liittyvät, ei kuvaile kyseisiä palveluja. Ratkaisut, jotka koskevat merkin rekisteröintiä yhteisön tavaramerkiksi ja jotka valituslautakunnat tekevät asetuksen N:o 207/2009 perusteella, kuuluvat sidotun toimivallan eivätkä vapaan harkintavallan piiriin. Näin ollen valituslautakuntien päätösten laillisuutta on arvioitava yksinomaan tämän asetuksen, sellaisena kuin

unionin tuomioistuimet sitä tulkitsevat, eikä valituslautakuntien aikaisemman päätöskäytännön perusteella (edellä 44 kohdassa mainittu asia STREAMSERVE, tuomion 66 kohta).

90 On yhdyttävä valituslautakunnan riidanalaisen päätöksen 24 kohdassa esittämään toteamukseen siitä, että vaikka ilmaus ”euro automatic payment” sisältää suoria tietoja luokkaan 36 kuuluvien palvelujen kohteesta, haetun tavaramerkin voidaan katsoa ainoastaan kuvailevan kyseisten palvelujen luonnetta tai kohdetta.

91 Edellä esitetyn perusteella voidaan todeta, että – ottaen huomioon asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan säännökset – valituslautakunta saattoi perustellusti katsoa, että haettu tavaramerkki kuvailee edellä 4 kohdassa tarkoitettuja luokkaan 36 kuuluvia palveluja.

92 Edellä 84 ja 91 kohdassa esitettyjä päätelmiä ei voida asettaa kyseenalaisiksi edellä 32–35 kohdassa esitetyllä kantajan väitteellä, jonka mukaan ilmaus ”euro automatic payment” ei ole kuvaileva vaan mielikuvia herättävä tai jopa mielivaltainen sen mukaan, kuuluvatko tavaramerkkihakemuksessa tarkoitetut tavarat ja palvelut pankki- ja rahoitusalaan.

93 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä käy ilmi, että samalla kun kuvaus vastaa suoraa viittausta tavaramerkkihakemuksen kohteena olevien tavaroiden ja palvelujen laatuun ja ominaispiirteisiin, viittaus ei ole osoitus haetun tavaramerkin ja kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen välisestä läheisestä yhteydestä eikä se siten ole asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettu hylkäysperuste,

koska ominaispiirteeseen viitataan vain epäsuorasti, mikä on sallittua (ks. vastaavasti asia T-24/00, Sunrider v. SMHV (VITALITE), tuomio 31.1.2001, Kok., s. II-449, 22 ja 24 kohta).

94 Näin ollen koska on osoitettu, että ilmaus ”euro automatic payment” kuvailee luokkaan 9 kuuluvia tavaroita ja luokkaan 36 kuuluvia palveluja, kyseinen ilmaus on asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettu luonteeltaan kuvaileva sanamerkki, eikä sitä voida pitää vihjailevana.

95 Edellä esitetyn perusteella voidaan todeta, että valituslautakunta saattoi perustellusti katsoa, että hakemuksen kohteena oleva tavaramerkki kuvailee edellä 4 kohdassa tarkoitettuja luokkiin 9 ja 36 kuuluvia tavaroita ja palveluja. Ensimmäinen kanneperuste on siis hylättävä perusteettomana.

96 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä käy ilmi, että koska asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdasta selvästi ilmenee, että merkkiä ei voida rekisteröidä yhteisön tavaramerkiksi, jos yksikin tässä säännöksessä mainituista ehdottomista hylkäysperusteista on sovellettavissa (asia C-104/00 P, DKV v. SMHV, tuomio 19.9.2002, Kok., s. I-7561, 29 kohta ja asia T-160/07, Lancôme v. SMHV - CMS Hasche Sigle (COLOR EDITION), tuomio 8.7.2008, Kok., s. II-1733, 51 kohta), kantajan esittämää toista kanneperustetta, joka koskee kyseisen asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista, ei ole enää syytä tutkia.

97 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

98 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut SMHV:n vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Euro-Information – Européenne de traitement de l'information velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Pelikánová Jürimäe van der Woude

Julistettiin Luxemburgissa 12 päivänä huhtikuuta 2011.

Allekirjoitukset